

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/35/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314219386
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2314219386.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti o maloletého: D. B., nar. X. R. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, matky: Mgr. V. B. D., nar. XX. K. XXXX, bytom W., ul. X. S. XXXX/XX a otca: Ing. A. B., nar. X. X. XXXX, bytom W., ul. X. S. XXXX/XX, o nariadenie predbežného opatrenia, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 12. augusta 2014 č. k. 16P/198/2014-9 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že **n a r i a ě u j e** predbežné opatrenie, ktorým do právoplatného skončenia konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24P/281/2014,

- maloletého ponecháva v starostlivosti matky a

- otcovi ukladá povinnosť maloletému platiť počnúc mesiacom nasledujúcim po doručení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, výživné vo výške 100 eur mesačne.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa na návrh matky maloletého nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil otcovi povinnosť dočasne prispievať na výživu maloletého D. B., nar. X. R. XXXX (poznámka odvolacieho súdu - s nadbytočnou identifikáciou menom, priezviskom a dátumom narodenia maloletého, ktorá má tradične miesto v úvodnej časti rozhodnutia) sumou 100 eur mesačne, splatnou vždy do pätnásteho dňa v mesiaci vopred k rukám matky, dňom právoplatnosti rozhodnutia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 75 ods. 1, 2, 4 a 8, § 76 ods. 1 písm. a/ a § 102 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne návrhom matky maloletého na nariadenie predbežného opatrenia z 5. augusta 2014 (doručeným súdu 6. augusta 2014), ktorým žiadala uložiť otcovi maloletého povinnosť platiť na výživu maloletého 300 eur mesačne (poznámka odvolacieho súdu - v skutočnosti žiadala určiť výživné 250 eur, vopred, spätne od 17. decembra 2013) a osvedčením matkou základných skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i nebezpečenstva bezprostrednej ujmy. Matka v návrhu uviedla, že s otcom maloletého nežijú v spoločnej domácnosti od 3. decembra 2013, kedy sa odsťahovala aj so synom do podnájmu, otec od decembra 2013 prispieva na výživu maloletého sumou 100 eur mesačne, otec je profesionálny športovec, má príjmy vo výške minimálne 1.000 eur mesačne, ďalej uviedla, že sú v rozvodovom konaní a matka je od 4. augusta 2014 vedená na úrade práce. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že rodičia maloletého spolu nežijú, o dieťa sa stará výlučne matka, v konaní o rozvod manželstva zistil, že matka je od 7. januára 2014 zamestnaná na neurčitú dobu, býva v prenajatom byte v S. a bol názoru, že matka neoznačila ani nedoložila prípadnú výšku príjmov otca a aj s ohľadom na vek dieťaťa mal za to, že nie je potrebné zverovať maloletého do osobnej starostlivosti matky, pretože o tomto sa bude rozhodovať v samotnom konaní o úprave práv a povinností k maloletému. Keďže rodičia nevedú spoločnú domácnosť a súd nemal za preukázané výdavky matky na maloletého v takej výške ako matka požadovala (300 eur

mesačne), vzhľadom na priemer príjmov otca, ktorý nie je založený v spise, vek dieťaťa, jeho zdravotný stav, považoval súd výživné vo výške 100 eur mesačne, ktoré platí otec za primerané a neakceptoval výšku výživného navrhnutú matkou, pretože výživné má spotrebný charakter a nemá slúžiť na tvorbu úspor dieťaťa, alebo pokrývanie potrieb matky.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie iba matka s návrhom na jeho zmenu vyhovením jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, teda uložením otcovi povinnosti platiť na výživu maloletého minimálne sumou 250 eur mesačne. Dôvodila, že jej manželstvo bolo vážne rozvrátené, spolužitie s otcom neznesiteľné, v spoločnej domácnosti prežívala psychické týranie, otec maloletého jej znemožnil prístup k účtu, zobral všetky úspory, bola nezamestnaná, nemala žiadne finančné prostriedky a preto bola nútená odísť aj so synom do podnájomu do iného mesta (do S.), kde si od 7. januára 2014 našla zamestnanie, aby mala nejaké finančné prostriedky. Jej pracovný pomer bol ukončený k 4. augustu 2014 a od 5. augusta 2014 je nezamestnaná, vedená na úrade práce, bola nútená sa presťahovať i so synom späť do manželského bytu v W. (z ktorého sa v decembri 2013 k rodičom odsťahoval otec maloletého). Otec má novú známosť, na maloletého prispieval od decembra 2013 do júna 2014 sumou 100 eur mesačne, od júla 2014 však už neprispieva. Matka nemá žiaden príjem, žije z pôžičky, požiadala o určenie výživného manželky, zamestnanie si riadne hľadá. Otec je riadne zamestnaný, jeho príjem je 1.000 eur v čistom, okrem toho má i iné príjmy ako reprezentant zo športových podujatí, z výhier, odmien a sponzorské, ktoré však matka nevie preukázať. Mala za to, že je v jeho možnostiach platiť vyššiu čiastku výživného, suma 100 eur nepokryje ani stravu maloletého. Poukázala aj na zvýšenie výdavkov na maloletého v súvislosti so začatím školského roku, výdavky na záujmy maloletého (šach, judo, cudzie jazyky) a výdavky v súvislosti s dochádzkou do školy v F., kam ho matka vozí autom.

Otec maloletého k odvolaniu uviedol, že ho považuje za bezpredmetné, nakoľko konanie o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletému, ktoré bolo vedené na súde prvého stupňa bolo uznesením zo 7. októbra 2014 č. k. 12P/309/2013-110 zastavené pre späťvzatie návrhu matkou, preto napadnuté uznesenie zaniklo v zmysle § 77 ods. 1 písm. b/ O. s. p., nakoľko návrhu sa nevyhovie nielen vtedy ak je zamietnutý, ale aj vtedy, ak ho navrhovateľ vezme celkom späť. Pokiaľ by aj nie, mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, keďže predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi, aby platil výživné v nevyhnutnej miere, matka sa predbežným opatrením nemôže domáhať toho, čo žiada vo veci samej, preto navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p. na základe odvolania matky celú vec (predbežného opatrenia vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, v ktorej sa konanie mohlo začať i bez návrhu a súd v takomto konaní nebol viazaný ani návrhmi na konkrétny spôsob rozhodnutia vrátane odvolacieho návrhu) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu nešlo o vec samu a ani o žiaden zo zákonom predpokladaných prípadov vyžadujúcich si prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že i keď na potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov tu usudzovať treba, stotožniť sa už nebolo možné celkom so spôsobom, akým s návrhom v tejto veci naložil súd prvého stupňa.

S tzv. rozvodovým konaním je zo zákona spojené len konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode (tu por. aj § 113 ods. 1 O. s. p.).

Návrh na predbežnú úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu vznesený v čase, kedy neprebíha konanie vo veci samej o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému (na čas do rozvodu), ale iba konanie o rozvod manželstva rodičov maloletého, sleduje úpravu práv a povinností pre čas pred rozvodom manželstva rodičov maloletého dieťaťa (ku ktorému nakoniec podľa výsledkov vykonaného dokazovania ani nemusí dôjsť), z hľadiska posudzovania dôvodnosti poskytovania súdnej ochrany práv predbežným opatrením význam má len to, či si konkrétne okolnosti prípadu bezodkladnú (hoc aj iba dočasnú) úpravu pomerov vyžadujú a či pre takú úpravu možno nájsť oporu v platnom práve.

Odvolací súd je potom zhodne so súdom prvého stupňa názoru, že podmienky predbežnej úpravy boli splnené i v prejednávanej veci.

Podľa čl. I § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „Zák. o rodine“) rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Podľa čl. I § 24 ods. 2 vety prvej Zák. o rodine ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa.

Z obsahu podaní matky maloletého ani z obsahu vyjadrenia otca maloletého v prejednávanej veci sa nepodáva, že by mali rodičia záujem o striedavú osobnú starostlivosť, ani že by otec žiadal zveriť maloletého do osobnej starostlivosti. Ak potom z obsahu spisu a predovšetkým podaní matky maloletého nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že rodičia maloletého prinajmenšom od decembra 2013 spolu nežijú (tu por. obsah návrhu na č. I. 2 a obsah odvolania na č. I. 24 a 25), dôvody prerušenia spolužitia rodičov detí môžu mať len pomocný význam a naopak zásadný význam tu má potreba úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému v takomto prípade i bez návrhu.

Nie je pritom podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúce to, že konečná úprava výkonu práv a povinností podľa čl. I § 36 ods. 1 Zák. o rodine (pre čas pred rozvodom manželstva) je vyhradená rozhodnutiu v samostatnom konaní (vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, v tejto súv. por. tiež § 176 a nasl. O. s. p.) a že priestor pre dočasnú úpravu pomerov predbežným opatrením by spravidla bol práve v rámci takého konania, pretože z obsahu spisu vyplýva, že takéto konanie sa síce začalo, ale až po vydaní napadnutého uznesenia a prípady potreby bezodkladnej úpravy pomerov by nebolo spôsobilé pokryť konečné rozhodnutie v takomto konaní. Navyše bezzákladnosť návrhu na predbežné opatrenie nemôže zakladať len skutočnosť, že k jeho podaniu došlo (formálne) v rámci konania, resp. v súvislosti s konaním, s ktorým navrhovaná predbežná úprava nemá vecný súvis (v konaní o rozvod), pretože súd bol (a je) oprávnený (a v prípade zistenia podmienok takého postupu tiež povinný) predbežne upraviť pomery i bez návrhu (a tým reparovať aj prípadné nedostatky v návrhoch účastníkov) a to podľa § 102 ods. 2 O. s. p. tým skôr, že sa tak má stať v rámci konania alebo v súvislosti s konaním o úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom pre čas po rozvode, ktoré spojením zo zákona s tzv. rozvodovým konaním nestráca povahu konania, ktoré možno začať aj bez návrhu. Na prekazenie prípadného úmyslu kohokoľvek na zabezpečení ochrany práv výlučne za pomoci predbežného opatrenia (teda rozhodnutia len dočasnej povahy) je tu potom úprava z ustanovenia § 76 ods. 3 vety prvej O. s. p., podľa ktorého súd pri nariadení predbežného opatrenia uloží navrhovateľovi, aby v lehote, ktorú mu určí, podal návrh na začatie konania na súde alebo na rozhodcovskom súde; ak ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu, súd vydá uznesenie o začatí konania. Práve to je procesným prostriedkom spôsobilým v prípade konaní zahájiteľných aj bez návrhu eliminovať procesnú nečinnosť (pasivitu) navrhovateľa predbežného opatrenia tým, že súd bez ohľadu na záujem takejto osoby viesť aj konanie vo veci samej je povinný takéto konanie začať sám a v takto začatom konaní sa následne postarať buď o „vypodloženie“ skôr nariadeného predbežného opatrenia konečným rozhodnutím vo veci samej (viac či menej kopírujúcim predbežné opatrenie), alebo o vydanie takého rozhodnutia vo veci samej, ktoré bude naopak praktickým odmietnutím úpravy obsiahnutej v predbežnom opatrení. Súd prvého stupňa (i keď až s odstupom času od vydania napadnutého uznesenia) začal konanie vo veci samej o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému (na čas do rozvodu), ktoré je vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 24P/281/2014.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby a) platil výživné v nevyhnutnej miere; b) odovzdal dieťa do starostlivosti druhého z rodičov alebo do starostlivosti toho, koho označí súd, alebo do striedavej osobnej starostlivosti.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b/ O. s. p. predbežné opatrenie zanikne, ak sa návrhu vo veci samej nevyhovelo.

V kontexte uvedeného sa potom odvolací súd nemohol stotožniť s názorom otca maloletého, že nariadené predbežné opatrenie zaniklo v dôsledku zastavenia rozvodového konania v zmysle § 77 ods. 1 písm. b/ O. s. p., nakoľko toto nebolo vo vzťahu k nariadenému predbežnému opatreniu konaním vo veci samej z dôvodov vyššie podrobne uvedených (pre spojenie s rozvodovým konaním len konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode, nie aj pred ním), ale takýmto konaním je konanie vo veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 24P/281/2014, v ktorom podľa zistení odvolacieho súdu doposiaľ nebolo rozhodnuté.

Pretože predbežné opatrenia súdy vydávajú spravidla bez výsluchu účastníkov aj zabezpečovania ich vyjadrení (§ 75 ods. 6 a 8 O. s. p.) a teda i bez vykonávania dokazovania, je tu logicky aj zvýšená miera povinností kladených na navrhovateľa predbežného opatrenia a to najmä v smere takého osvedčenia tvrdení, vedúcich k záveru o potrebe celkom konkrétnej predbežnej úpravy pomerov účastníkov, pri ktorom obmedzenia práv inej osoby možno považovať za vyvážené záujmom na spravodlivom usporiadaní vecí. Povinnosť preukazovania rozhodných skutočností (vlastná konaniu vo veci samej) je tu nahradená povinnosťou takéto skutočnosti len osvedčiť (čím treba rozumieť, že súd nemá mať z predložených podkladov žiadne vážne pochybnosti o pravdivosti verzie predostieranej návrhom a ani o opodstatnenosti navrhovanej úpravy). Z už uvedeného tak plynie aj praktický zákaz použitia úpravy predbežnými opatreniami tam, kde právo s požadovanou predbežnou ochranou a/alebo podmienky úpravy pomerov predbežným opatrením nie sú osvedčené celkom dostatočne a kde by tak fakticky malo (mohlo) ísť o šikanu súpera navrhovateľa predbežného opatrenia v spore. Predbežné opatrenia v konaniach zahájiteľných aj bez návrhu však majú zároveň tú osobitosť, že (na rozdiel od predbežných opatrení v konaniach zahájiteľných len na návrh) ich možno nariadiť aj v prípade nie celkom dostatočného osvedčenia potreby navrhutej úpravy či dokonca aj pri takom osvedčení, ktoré za osvedčenie ani považovať nemožno, sankciou za neuspokojivé osvedčenie navrhovaného spôsobu riešenia je však predbežný záver o neexistencii dôvodu ustupovať od zákonom ustanoveného pravidla (pokiaľ pravda zákon určité pravidlo zakotvil).

Pri nazeraní na posudzovaný problém aj z tohto uhla pohľadu potom rozhodujúcim bolo to, že ani jeden z rodičov nespochybnil, že rodičia maloletého spolu nežijú od decembra 2013, že doposiaľ nedošlo medzi nimi k žiadnej dohode (a ani nebolo rozhodnuté súdom) o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, že maloletý je aktuálne v starostlivosti svojej matky a zo spisu sa nepodáva ani to, že by ktorýkoľvek z rodičov na tom mienil t. č. niečo zmeniť. Rozhodnutie o povinnosti na výživné závisí celkom na bezpečnom ustálení osoby toho rodiča, ktorý by mal mať dieťa (čo aj len pre čas do konečného rozhodnutia) vo svojej starostlivosti a aj potreba celkom presného určenia platobného miesta na výživné si vyžaduje určenie prijímateľa platieb výživného celkom bezpečne (nielen ponechanie takejto otázky buď celkom na ľubovôli rodičov alebo iba na rešpektovaní vytvoreného faktického stavu súdom). Povaha rozhodnutia o tu uvádzanej primárnej otázke (starostlivosti o maloleté dieťa) potom vyplýva a/ z faktického stavu v čase rozhodovania súdu a b/ z akceptovateľnosti pretrvávania takéhoto faktického stavu. Ak totiž kritériá zmienené už vyššie nasvedčovali opodstatnenosti predbežnej starostlivosti matky (otec by totiž pri záujme na opaku musel buď presvedčiť o výchovnej nespôsobilosti matky, resp. o vlastnej schopnosti postarať sa o maloletého podstatne lepšie než matka, nakoľko dôvodom pre destabilizáciu skoršieho výchovného prostredia nie sú len rovnocenné výchovné podmienky druhého rodiča a o preukázanie či aspoň osvedčenie čohokoľvek v tomto smere ani podľa odvolacieho súdu nešlo), vydanie predbežného opatrenia spôsobom predpokladaným v už vyššie citovanom ustanovení § 76 ods. 1 písm. b/ O. s. p. by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by sa predbežným opatrením malo zabezpečiť odňatie dieťaťa z dispozičnej sféry toho rodiča, ktorý by ho podľa zamýšľanej úpravy v starostlivosti nemal mať (tu matka) a jeho prenesenie do dispozičnej sféry druhého z rodičov (tu otec), resp. i inej osoby. O taký prípad však v prejednávanej veci nešlo, pretože maloletý sa už v čase rozhodovania napadnutým uznesením nachádzal (fakticky) v starostlivosti matky (čiže u toho rodiča, u ktorého by aj pri riadení sa vyššie podanými úvahami prinajmenšom do rozhodnutia vo veci samej s výhradou možnej zmeny pomerov aj v priebehu takéhoto konania mal ostať). Pretože k žiadnej zmene v tomto nedošlo ani v odvolacom konaní, prípadné predbežné opatrenie ukladajúce matke maloletého odovzdať otcovi ani naopak (uloženie otcovi povinnosti vydať dieťa matke) neprichádzalo do úvahy. To i v spojitosti s podaním návrhu na predbežnú úpravu pomerov matkou (rodičom hodlajúcim len právne legalizovať existujúci faktický stav) inak spôsobovalo aj nemožnosť priameho podradenia rozhodovania v tejto veci aj pod ustanovenie § 76 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (hoci takéto ustanovenie matka v návrhu

uvádza, ale neprejavilo sa to v petíte jej návrhu) a takto aj nedostatok povinnosti súdu rozhodovať v skrátenej 7-dňovej lehote (tu por. i ust. § 75 ods. 5 vety prvej O. s. p.).

Z už uvedených dôvodov a aj pre len dočasnú povahu rozhodovania predbežnými opatreniami tak na jednej strane bolo potrebným vytvorenie právneho podkladu pre ďalšie rozhodnutie požadované návrhom (o výživnom), na druhej strane ale v tu diskutovanom štádiu konania nebola opodstatnenou úprava osobnej starostlivosti vrátane všetkých atribútov s tým spojených (teda vrátane úpravy zastupovania maloletého a správy jeho majetku spôsobom vlastným až rozhodovaniu vo veci samej, ako na to tunajší súd poukázal už vo svojej skoršej rozhodovacej praxi - napr. vo veciach jeho sp. zn. 10CoP/6/2009, 10 CoP/1/2008 či 11CoP/46/2006, 11CoP/53/2006).

Odôvodnenou i v tejto veci bola preto len právna konzervácia aktuálneho faktického stavu vyjadriteľná tak, že sa maloletý predbežne ponechá v starostlivosti matky a to bol prvý dôvod, pre ktorý odvolací súd podľa § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie zmenil.

Podľa § 62 ods. 1 Zák. o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Prispievať na výživu svojich detí je zákonnou povinnosťou oboch rodičov. Výživou dieťaťa, na ktorú obaja rodičia prispievajú, sa rozumie zaobstarávanie, resp. uspokojovanie všetkých životných potrieb pre všestranný telesný a duševný vývoj dieťaťa. Zahnuté je v tom aj uspokojovanie potrieb bývania dieťaťa, výživy, ošatenia, kultúry, štúdia.

Pri vyjdení z obsahu zhora citovanej úpravy bolo treba za základ úvah o miere predbežne určovanej vyživovacej povinnosti otca vziať jednak to, že je tu povinnosť oboch rodičov prispievať na výživu maloletého úmerne schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom toho - ktorého výživou povinného rodiča (v prípade neplnenia si vyživovacej povinnosti zo strany otca je možné pristúpiť k exekúcii resp. zvoliť i iné právne kroky), ale tiež to, že ide iba o predbežné opatrenie, pri ktorom sa výživné určuje iba v nevyhnutnej miere. V prípade vyhodnocovania možností a schopností výživou povinného otca podstatnými boli najmä jeho príjmy zo zamestnania, podľa tvrdení matky je jeho čistý mesačný príjem 1.000 eur mesačne (čo otec vo svojom vyjadrení nesporeoval) a má aj iné príjmy, ktoré však matka nešpecifikovala. Matka bola v čase podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia nezamestnaná evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie na úrade práce, podľa jej tvrdení bez príjmu.

Ak potom ustálenou rozhodovacou praxou tunajšieho súdu vo veciach výživného (na záveroch ktorej nevznikol ani v tejto veci dôvod nič meniť) je to, že u zamestnanej výživou povinnej osoby nemajúcej dieťa v osobnej starostlivosti treba na výživné (ktoré je prednostným výdavkom podľa § 62 ods. 5 Zák. o rodine) počítať so sumou približne 20 - 25% čistého mesačného príjmu (v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, vydaný vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009), z tvrdení účastníkov sa nepodáva, že by mal otec ďalšie vyživovacie povinnosti, ani to, že by mala matka akýkoľvek príjem, odvolací súd dospel k záveru, že predbežné určenie vyživovacej povinnosti otca sumou 100 eur bolo správnym, keďže sa dá dôvodne usudzovať na primeranosť tejto sumy pri zohľadnení skutočnosti, že predbežným opatrením možno priznať výživné len v nevyhnutnej miere. Bolo však potrebné rozhodnutie o výživnom formálne zmeniť preto, že súd prvého stupňa do výroku pojal aj nadbytočné identifikačné údaje maloletého (nachádzajúce sa už v úvodnej časti napadnutého uznesenia), pre nesprávnu formuláciu ukladanej povinnosti (ukladá sa povinnosť platiť výživné nie naň prispievať) a jednak preto, že odvolací súd je toho názoru, že lehotu na plnenie je potrebné naviazať na doručenie napadnutého uznesenia poslednému z účastníkov konania (poslednému bolo napadnuté uznesenie doručené otcovi 27. augusta 2014).

Odvolací súd zdôrazňuje, že ide iba o predbežnú úpravu (do konečného rozhodnutia vo veci samej, vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 24P/281/2014), vo veci samej je potrebné urýchlene vykonať dokazovanie.

O trovách odvolacieho konania (rovnako ako pred ním súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodoval, pretože tu šlo o rozhodnutie v konaní zahájiteľnom aj bez návrhu, navyše aj o rozhodnutie organicky patriace do iného než tzv. rozvodového konania (do samostatného konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností pre čas pred rozvodom) a napokon o trovách predbežného opatrenia sa i tak rozhoduje až v rozhodnutí o veci (§ 145 a § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti ním uložené nebudú plnené dobrovoľne, možno sa ich plnenia domáhať návrhom na výkon rozhodnutia.